

KOME JE DO SEKSA UTORKOM?

Trejsi Blum

KOME JE DO SEKSA UTORKOM?

*Prevela s engleskog
Tatjana Milosavljević*

Mono i Manjana
2012.

Naslov originala
No-one Ever Has Sex on a Tuesday, Tracy Bloom
Copyright © 2011 by Tracy Bloom
Prava za srpsko izdanje © Mono i Manjana, Beograd 2012

Izdavač
Mono i Manjana

Za izdavača
Miroslav Josipović
Nenad Atanasković

Glavni i odgovorni urednik
Srđan Krstić

Prevod
Tatjana Milosavljević

Lektura
Mono i Manjana

Kompjuterska priprema
Mono i Manjana

Dizajn korica
Amanda Stević

Štampa
Sajnos, Novi Sad

E-mail: office@monoimanjana.rs
www.monoimanjana.rs

821.111-31

BLUM, Trejsi
Kome je do seksa utorkom? / Trejsi Blum ; prevela sa engleskog Tatjana
Milosavljević. - Beograd : Mono i Manjana, 2012 (Novi Sad : Sajnos). - 254
str. ; 21 cm

Prevod dela: No-one Ever Has Sex on a Tuesday / Tracy Bloom.

ISBN 978-86-7804-685-8
COBISS.SR-ID 189066508

Jedan

Nekima od nas dato je da izaberu oca svog deteta, a neki-
ma nije. Neke od nas godinama prosejavaju i preturaju po dži-
novskom stogu sena muške populacije, a neke su prosto neo-
čekivano zaskočene.

Kejti nikad nije pomišljala da će biti jedna od zaskočenih.
Izvesno nikad nije pomišljala da će u trideset šestoj biti trudna,
neudata i sa osam godina mlađim momkom. Momkom koji je,
u svom fudbalskom dresu, sedeo sada s njom u kolima dok su
se spremali da pođu na prvi čas pretporođajnog kursa. Bilo joj
je muka. Pripisivala je to tremi i činjenici da je Ben došao pravo
iz škole u kojoj je predavao fizičko, vonjajući na patike, tinej-
džerski znoj i pire od krompira. Posmatrajući ga sa strane, tešila
se spoznajom da se barem može osloniti na to da će joj ponuditi
neke utešne mudre reči ne bi li joj pomogao da ublaži strahove.

„Jedan tip na poslu mi kaže da se na tim kursevima dva sata
govori samo o sisama i đanama. Može li biti bolje od toga?“

Kejti je još časak zurila u Bena, a onda uzdahnula i ubacila
menjač u brzinu.

„Molim te, nemoj da govoriš to“, reče ona umorno dok
su kretali.

„Šta to?“, upita Ben čačkajući sve dugmiće, prekidače i brojčanike koje je mogao da dohvati na Kejtinoj komandnoj tabli.

„Đanama“, odvrati Kejti lupivši ga po prstima.

„Bolje je od mnogih drugih reči za to“, reče Ben. „Hoću da kažem, mogao bih reći...“

„Ne, dosta više reči“, prekide ga Kejti. „Znaš, ne bi se dopalo mojoj baki, to je sve.“

„Zašto? Ide li s nama?“, reče Ben otvarajući pretinac za ru-kavice i vireći unutra.

„Ona se zove Đana, već sam ti to rekla“, reče Kejti počinjući da gubi strpljenje.

Ben se okrenu i s krajnjim divljenjem pogleda u Kejti.

„Nikad mi nisi to rekla. To je upravo ona vrsta informacija koja čini moj život vrednim življenja i svakako ne nešto što bih zaboravio.“

„Stvarno“, reče Kejti. Oklevala je, upitavši se da li zaista želi da nastavi ovaj razgovor, a onda shvati da će ono što sledi verovatno ulepšati Benu dan. „Znači, nisam ti rekla ni njeno prezime?“, upita ga ona.

Ben je načas ćutao, duboko zamišljen, a onda oduševljeno prasnu.

„Vagina. Mora biti da je vagina“, reče on poskakujući na sedištu. „Molim te, reci mi da je vagina i umreću srećan.“

„Majkok, zapravo“, reče Kejti više nego pobedničkim tonom.

Iznova preneražen, Ben se zinuvi zagleda u nju.

„Zezaš me“, reče naposljetku. „Roditelji su joj se prezivali Majkok, a nju su nazvali Đana. Jesu li bili ljudi?“¹

¹ *Cock* je vulgaran izraz za muški polni organ. *Mycock* (*my* + *cock*). (Prim. prev.)

„Ma ne, blesane. Majkok je prezime koje je stekla udajom. Nije se rodila kao Majkok.“

„Zvala se Đana i udala se za gospodina Majkoka?“

„Da.“

Ben je neko vreme ćutao i onda svečano izjavio: „Tvoja baka je bila genije za komediju.“

Ostatak puta nisu razgovarali, budući da je Ben bio prezaузet slanjem SMS-ova ili pozivanjem prijatelja kako bi im ispričao najsmešniju priču svih vremena. Kad je počela da prikuplja snagu da izađe iz kola, on je i dalje razgovarao telefonom. Okrenula je svoj nabrekli stomak otprilike u smeru u kom je želela da ide njeno telo, nadajući se da će ostatak krenuti za njim. Njena klasična crna haljina na preklop, udružena s parom modernih sandala s punom petom i omiljenom markiranom torbicom odabrani su da odaju utisak žene koja u potpunosti vlada svojim stanjem. Podozrevala je, međutim, da će je naposljetku razotkriti to što joj je Ben glavni pomoćnik. Ona u poslednjem trenutku dohvati elegantni kožni rokovnik, koji je koristila u marketinškoj agenciji gde je radila, nadajući se da će joj možda barem obezbediti privid organizovanosti.

Zurila je u bolničku zgradu od otužne crvene opeke i pitala se kako tako dosadne građevine mogu biti poprišta takvih emocija i drame? Napola je očekivala da vidi zgodne hirurge kako žure naokolo dok im s ruku kaplje krv, rodbinu koja rida po čoškovima nakon što je čula užasnu vest i ljude koji skaču od sreće po hodnicima pošto su izlečeni od neke smrtonosne bolesti. Ili je možda prosto odgledala previše repriza *Urgentnog centra*.

To što se našla tu, međutim, u senkama ove vrlo stvarne bolnice, odjednom je izvuklo njenu ličnu dramu u prvi plan. Obuzeo ju je onaj odlično poznat osećaj pesnice koja je

snažno steže za srce, koji se javljao svaki put kad ne bi uspela da spreči svoj um da blokira okolnosti koje su okruživale njenu trudnoću. Samo polako, jedno po jedno, morala je da ponavlja sebi u ovakvim trenucima. Smeškaj se, cvetaj, blistaj ili šta god bi već trebalo da rade trudne žene, i sve će biti u redu. Doći će beba i sve ostalo će tada prosto leći na svoje mesto. Ona će je voleti. Ben će je voleti. Oboje će shvatiti koliko je roditeljstvo ispunjavajuće i živeće srećno i zadovoljno do kraja života.

Osvrnula se da proverí ide li Ben za njom i tek tad je vide-la da su mu kolena ukrašena blatom sa školskog igrališta.

„Tvoja kolena“, uzviknu ona pokazujući prema krivcima.

„Pa dobro, neću sad da te prosim“, reče Ben glumeći ljutnju.

Ona odmahnu glavom u očajanju, duboko uzdahnu i uputi se prema ulazu u bolnicu. Sve dosad je mislila da najvećim delom vlada svojim životom. Sve važne stavke je davno precrtala. Fakultet, karijera, kupovina krova nad glavom. Doduše, stavka braka ostala je upadljivo neprecrtana, ali baš je tako i želela. Kada je o muškarcima reč, više je volela da ona vlada situacijom. Istinski traumatično iskustvo s njenom prvom ljubavi samo što joj bukvalno nije izazvalo zastoj u radu srca, koje se nikad nije sasvim oporavilo do svog punog emocionalnog kapaciteta. Makar i jedva primetan treptaj romanse upozorio bi je na nadolazeću mogućnost slamanja srca i tada je stvari rešavala brzo, spretnim i naglim raskidom. To što je stalno iznova posmatrala svoje prijateljice kako trpe poniženje, odbačene poput nepotrebnog tereta, samo ju je dodatno uveravalo u ispravnost takvog pristupa.

Odavno je izgubila račun koliko je puta od neke prijateljice čula kako je upoznala *onog pravog*. Rastuživalo ju je to što je znala da će joj koliko za dve nedelje doći na vrata i jecajući

ispričati tragičnu, ali predvidivu priču o *onom pravom*, koji za nju očigledno nije mislio da je *ona prava*, budući da ga je uhvatila neka *druga*. Strpljivo bi joj dolivala vino dok joj ova istresa dušu, sve dok se večer ne bi neizbežno završilo pijanim igranjem i pevanjem oko trpezarijskog stola, uz muziku nekog boj-benda. Potom bi usledio emocionalni izliv, kad bi Kejt bila proglašena najboljom prijateljicom na svetu. Na kraju bi jedna od njih u sitne sate povraćala preko terase.

Nije se mogla načuditi zašto nikako da shvate da će, ako nekom poklone srce, taj da ga odbaci veoma lako kao stari dres čim mu nova suknja zaleluja pred očima. Međutim, večeri provedene u tešenju ostavljenih behu odavno presušile. Jedna po jedna, sve su naposljetku pronašle muškarca koji je, kako je izgledalo, želeo vezu dužu od pet minuta i imale venčanje o kakvom su oduvek sanjale.

Ona je, po svom mišljenju, pretrpela dve godine takoreći psihičke torture dok su se na polici u njenoj dnevnoj sobi gomilale krem pozivnice. Snuždila bi se svaki put kad bi iz sandučeta izvadila još jedan brižljivo odabran koverat, nesumnjivo biran tako da se složi s bojom lastiša na gaćicama mlade, s pozivom ispisanim rukom buduće neveste lično. Čitajući *Gđica Kejti Čapman i pratilac*, sa očajanjem bi zatvorila oči. Zašto, o zašto, važi pravilo da se na venčanje odlazi u paru? Zašto, o zašto, ne može prosto da ode sama? Postoji li možda neki užasan strah da će samci na venčanju zasigurno pobeći s mladom ili mladoženjom uvrebaju li makar malu priliku? Je li to jedan od bračnih zaveta? Da ti muž ne bi zastranio, doveka ćeš imati samo udate prijateljice. Grozila se takozvanih srećnih prigoda, budući da je bila primorana da nađe nekog nasumičnog frajera, s kojim se možda nekad u pijanom stanju povatala, koji je u zamenu za besplatnu hranu i piće bio spreman

da istrpi stabilan priliv dobronamernih rođaka uz neizbežno: „Znači, ti si sledeća?“.

Naposletku je zaključila da joj je svega dosta i da bi trebalo da se u ime svih jakih, samostalnih žena usprotivi i prestane da povlađuje stereotipu da sreća ide uz muškarca spremnog da komadom plemenitog metala okuje ženu oko prsta. Sledeći put kad su je pozvali na venčanje, smislila je genijalan plan da sa sobom povede svog kolegu Danijela. Izraz na licu Lorine baba-tetke dok je ućtivo razgovarala s njim za vreme svadbenog doručka zaista je bio prizor za pamćenje. Danijel joj je umiljato odgovorio kako jeste, moguće je da je on sledeći, zato što se sad već šest meseci zabavlja sa svojim dečkom Robom i nijedan od njih se ne seksa ni sa kim drugim, pa dobro, ako se ne računa ono veče kad se kresnuo sa Stenlijem, svojim bivšim dečkom. Međutim, ne veruje da se to računa, zato što je tada bio veoma pijan. Stenli je bio obučen kao mornarički oficir – jer je to bio maskenbal – a i ko bi odoleo muškarcu u uniformi?

Otada pa nadalje, Danijel je postao njen novi omiljeni pratilac na venčanjima.

Kejti poskoči kad ju je Ben uhvatio za ruku dok je ulazila u bolnicu.

„Pa, šta misliš?“, upita on pljujući na drugu ruku i saginjući se da obriše blato s kolena dok je koračao pored nje.

„Izvini, misli su mi odlutale. Šta si rekao?“, upita Kejti.

„Rekoh, šta misliš, kakvi su ostali koji dolaze na kurs?“, reče Ben.

„O, sigurno su pročitali sve moguće knjige, tačno znaju šta rade i postavljaju istinski inteligentna pitanja“, odvrati Kejti osećajući kako je ponovo hvata panika. Bila je bolno svesna da je sve dosad gurala svoju trudnoću u fasciklu „pozabaviti

se kasnije“, međutim, bilo je jasno da je to „kasnije“ sasvim izvesno stiglo.

„Hm“, reče Ben vareći ono što je Kejti rekla. „Znači, misliš da ćemo biti problematični klinici u poslednjem redu, naspram štrebera koji sede napred i slušaju svaku učiteljevu reč?“

„Verovatno“, uzdahnu Kejti.

Ben je okrznu pogledom.

„U poslednjem redu je uvek najbolji provod“, reče on lako je munuvši u rame i uputivši joj ohrabrujući osmeh.

Okrenula se i pogledala u njegove većito nasmejane oči i nije mogla da se suzdrži, a da mu ne uzvрати osmeh.

„U pravu si“, reče ona osećajući se bolje u vezi sa svetom. Ben je tačno znao kako da je natera da ne shvata život previše ozbiljno. Upravo to ju je i privuklo njemu kad su se upoznali, jedne od najgorih večeri u celom njenom životu.

Dva

Razume se, od trenutka kad je ugledala svoju sliku u prljavim ogledalima toaleta u *Ružičastom kokosu* prošlog leta, Kejti je znala da je veće katastrofa koja samo čeka da se desi. Okružena zgodnim telima i mlađanim licima devojaka u klubu koje su sve odreda bile mlađe od dvadeset pet godina, shvatala je da izgleda krajnje komično u kostimu učenice.

Kako je, pobogu, došlo dovde, ljutito je pomislila dok je gledala u svoje razmrljane lažne pegice i raščupane pletenice zavezane ružičastim mašnicama. Nakon što su joj se prijateljice poudale, pomirila se s tim da mora u određenoj meri sniziti standarde ako hoće da ostane deo društvene scene samaca, ali to što je morala da spadne na ove grane bilo je potpuno nepravedno. U prvi mah se užasnula kad su jedna po jedna promrmljale najdepresivnije reči koje neko žensko može izgovoriti odgovarajući na poziv u ženski provod.

„Moram da pitam Dejvida.“

Ili još gore...

„Samo ako Stiv nema ništa protiv.“

Ili apsolutno najgore od svega...

„Samo ako smem da povedem i Edvarda.“

Doslovno je priželjkivala da ih dohvati i protrese, zajedno s njihovim sažaljenja dostojnim pokajničkim licima. Međutim, umesto da prisustvuje silasku svojih prijateljica u domaći pakao, ostavila ih je u njemu, viđajući ih samo u posebnim prilikama kad su vodile nespretne razgovore i sve se više udaljavale.

Pomalo depresivna zbog promene u svom društvenom životu i zatekavši se s viškom vremena s kojim nije znala šta će, posvetila se karijeri i bacila u potragu za novim drugaricama koje neće imati takvih obaveza. Naposljetku, s priličnim naporom, naterala je sebe da nauči da ceni društvo doteranih devojaka s kojima je – ni sama ne znajući kako – počela da se druži na nekom društvenom događaju u svojoj lokalnoj teretani *Zauvek fit*.

Izenadila se ustanovivši da je u stanju da podnese njihova tela savršeno isprskana sprejom za tamnjenje, šminku koja i posle sat i po vežbanja ostaje sveža kao ljubičica, pa čak i beskrajno kikitiranje svaki put kad se neki od nabildovanih ličnih trenera nađe u radijusu od deset metara. Podozrevala je da su je prihvatile tek kad su saznale da je ona šef računovodstva u marketinškoj agenciji, računajući da bi ih jednog dana možda mogla pozvati na audiciju za reklamu za šampon. Ipak, posle nekoliko čaša bombaj safira postajale su joj prilično zabavne i svakako stepenicu više od krajnjeg poniženja u vidu sedenja kod kuće subotom uveče.

Tako je, međutim, bilo dok stvari nisu otišle predaleko. Devojke su se umalo upiškile u trikoe od uzbuđenja kad je njihov omiljen noćni klub odlučio da organizuje školsko disko veče. Kejti je bila obeshrabrena, ali je i mimo svoje volje pristala da ide, budući da nije bilo sasvim nemoguće da će možda upoznati nekog zanimljivog, pa makar taj ličio na Bilija Bantera.²

² Lik iz stripa s početka XX veka – mator, debeo i proćelav. (Prim. prev.)

Te večeri su u njen stan na keju, u neposrednoj blizini centra Lidsa, došle u oblaku skupog parfema, uz kakofoniju pi-skavog, bolno devojačkog smeha i bučno lupkanje petnaest centimetara visokih fensi potpetica. Kejti se trgla kad su nahrupile unutra, dobro znajući da je trebalo da ih pozove i izvuče se uz neki dobar izgovor, recimo, da je komšiji crkla mačka.

U roku od nekoliko trenutaka, posvuda po Kejtinom stanu bili su razbacani ispravljači, uvijači, podvezice, čarape, šmin-ka, umeci za kosu, lažne trepavice, puš-ap grudnjaci, nevidljivi grudnjaci, grudnjaci koji prave razdeljak vidljiv iz svemira. A ona je gledala svoj prelepi vintidž stočić za kafu iz dvadesetih godina prošlog veka, kupljen za vreme vikenda provedenog u Brajtonu s tipom po imenu Džoni ili tako nekako, i devojkicu koja ga je opkoračila i šiba ga svojim učiteljskim prutom, i pitala se hoće li se zlosrećni komad nameštaja ikad oporaviti.

Posle obavezne grupne fotografije, koju je Kejti insistirala da snimi kako bi osigurala da njeno učešće u ovoj tako sumornoj pantomimi ostane nezabeleženo, krenule su; Kejti se pogr-bila na začelju, moleći se da niko od njenih komšija ne izabere baš taj trenutak da izađe.

Devojke su, naravno, poludele zbog pažnje koju su izaziva-le u svakom baru u koji su ušle, ne izgledajući da primećuju da je kvalitet te pažnje izuzetno bedan. Osim, dabome, ako se ne pališ na bubuljičave i razmetljive tinejdžere ili sredovečne muš-karce, koji se prave da su i dalje preterano razmetljivi tinejdžeri.

Oko jedanaest našle su se u klubu i usred ustalasane mase tela na podijumu za igru. Kad je zasviralo *Going Underground*, od grupe *The Jam*, a Kristi, najživahnija i najdrčnija od devo-jaka, izjavila da je pesma teško sranje i ko je, jebote, uopšte taj *Džem*, Kejti je počelo da sviće da možda postaje prestara za to. Kako je moguće da je izašla s nekim ko nikad nije čuo za *The*

Jam? Stala je, malčice se zanela, a onda okrenula i odmarširala prema šanku, potpuno preneražena time što se uopšte uvalila u ovo. Dovoljno je stara da bi trebalo da bude i pametna, a ovamo je obučena kao tupava učenica, s takozvanim drugaricama praktično dvostruko mlađim od sebe, koje su, povrh svega, opanjkale božanski lik i delo Pola Velera.

Probijajući se kroz gužvu i psujući sebi u bradu, nije videla tipa koji se upravo, idući unatraške, odmicao od šanka nesigurno balansirajući trima polulitarskim plastičnim čašama piva, sve dok se praktično nije našla na njemu. Zgrabila ga je za ruku ne bi li zadržala ravnotežu, usled čega je on olabavio stisak, pa su se dve od tri klimave čaše sručile na pod kao kamenje, dok je treća izvela brzi salto i natopila Kejtinu belu bluzu. Ona je pak osećajući kako joj hladna tečnost prodire kroz bluzu i brus i kvasi joj kožu, nekoliko časaka samo stajala i pitala se može li njen život biti još gori. Nije se usuđivala da pogleda naniže, u poprište pokolja, dobro znajući da joj je bluza sada po svoj prilici potpuno providna i da se sve ono ispod nje odlično vidi.

„Što kog đavola ne gledaš kuda ideš?“, vrisnula je Kejti na njega.

„Polako, tigrice. Moglo je biti i gore – moglo je biti svetlo pivo“, rekao je tip.

Još joj je samo pametnjaković falio. Već je pucala po svim šavovima. I onda je prsla.

„Upravo si dodatno začinio najgore več u mom životu. Ne samo da sam prestara da izigravam jebenu učenicu nego sam još ovamo došla sa čoporom droljastih barbika koje sve zajedno nemaju jednu poštenu moždanu ćeliju, a pride još pojma nemaju ko su *The Jam* i kažu da je ova pesma – da, *Going Underground* – čisto sranje.“